

School zonder Vak is geen School

De School voor de Journalistiek maakt haar één-en-twintigste herfst mee. Zij staat op de drempel naar een nieuw bestaan. Na twintig jaar zal ze meer moeten samenwerken met andere opleidingen, mogelijk via een fusie.

Dan is dit het laatste feest dat het eigen bestuur van de School mag meemaken. Er zullen bestuurders (bij)komen uit andere vakken en bedrijfstakken dan de journalistiek. De rechtstreekse band met werknemers-en werkgeversorganisaties in de journalistiek zal niet meer via het bestuur lopen, en dus op andere manieren in leven moeten blijven.

Wat alle komende herfsten overeind moet blijven is naar mijn idee de band met de journalistieke beroepspraktijk.

Het was in de eerste maanden van de nieuwe school, in 1966, óók een prachtig najaar. Tussen de andere eerstejaars van de 'eerste lichtung' van de vers-opgerichte School voor de Journalistiek loop ik op het schoolplein aan de Palmstraat, ingang Oude Kerkstraat. Het is een stap in de richting van de krant, de radio, de televisie. We staan erbuiten, maar we worden als trotse kuikens bekeken vanuit het vak.

Dicht bij het Vak. Dáárin onderscheidt de School voor de Journalistiek zich van allerlei schrijf-, redigeer- en journalistencursussen. Daarin is deze opleiding sterk. Die kracht wens ik de ('mijn') school bij deze twintigste verjaardag toe voor alle komende jaren.

Dan kan ze zijn en blijven wat ze toen zou en wou. Journalisten opleiden even buiten de waan en het feest van de continue productie. Maar dicht bij het vuur, met kans op discussie, leren, neuzen, rondkijken, veel moeten studeren en alles mogen.

Agnes Koerts,
voorzitter bestuur van de School voor de Journalistiek
(afgevaardigd door de Nederlandse Vereniging van Journalisten)